

Kjøbenhavn. Jeg tror derfor ikke, det vil være nødvendigt at anvende saa store Summer, som den højtærede Minister nævnte.

Dertil kommer, at den højtærede Minister medregnede de Udgifter, som skulde anvendes til Plejestiftelser, det vil sige, til Stiftelser, hvori Patienter, som ikke kunne helbredes, skulle optages. Ja, det er jo muligt, at det bliver nødvendigt at gøre noget i den Retning, men det vil jo ikke betyde en ny Udgift for Samfundet, for der er jo her Tale om en Byrde, Samfundet allerede i Forvejen har at bære paa, idet de Patienter, der lide af Lungetuberkulose og ere inkurable, jo ere Folk, som i de allerfleste Tilfælde ikke kunne ernære sig selv, men paa en eller anden Maade maa ernæres af det offentlige. Disse Patienters Pleje og Underhold vilde altsaa ikke give en ny Udgift, samfundsmæssigt set, men en Udgift, som maaske vilde blive flyttet fra det Sted, hvor den nu ligger, over paa Statskassen, og deri kan jeg ikke se nogen Ulykke.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, er han altsaa ikke villig til at gaa med til dette Lovforslag, ikke villig til at fremsætte saadanne Planer og Overslag, som kunde føre til Oprettelse af disse Sanatorier, hvorimod han er villig til at gaa videre ad den Vej, vi i Øjeblikket ere inde paa. Lad os da en Gang se, hvad det er for en Vej, vi ere inde paa, naar Talen er om at støtte Patienter, der lide af Tuberkulose. Ja, vi have til Sanatoriet ved Vejle Fjord ydet et Bidrag af 100,000 Kr. Det er en Gave dertil, men den Del af Borgerne, som har modtaget denne Gave, er den velstillede, den velhavende Del, og jeg synes, at naar Staten er gaaet med til at yde et saa stort Bidrag til et Sanatorium, som i alt væsentligt kun kan komme den bemidlede Del af Befolkningen til gode, har Staten ikke Ret eller Lov til at sige nej, naar det er de ubemidlede Patienter, der henvende sig til den om Støtte. Dertil kommer, at Københavns Kommune er i Færd med at bygge et Sanatorium, som er bestemt ikke blot for de velstillede, men som skal gaa ind som et Led i de almindelige Hospitalet i Københav, og hvor man altsaa kan blive indlagt paa de samme meget billige Betingelser som paa de øvrige Hospitalet i Københav. Jeg synes, at naar en Kommune har bragt saa betydelige Ofre, som her er Tale om, har Staten ikke Lov til at holde sig tilbage og sige: Jeg vil ikke indlade mig paa noget nyt, jeg vil maaske fortsætte paa den gamle Vej, men følge

efter, hvor en enkelt Kommune er gaaet i Spidsen, kan der ikke være Tale om. Saaledes synes jeg ikke, at Staten har Ret eller Lov til at ræsonnere, og jeg synes heller ikke, at den højtærede Minister ret vel har Lov til at stille sig paa det Standpunkt, da han jo sidder i en Embedsstilling hvor det er hans Pligt at varetage alle Samfundsmedlemmers, ogsaa de ubemidlede Interesser.

Den højtærede Minister udtalte, at Forslaget var kommet frem paa en uheldig Tid. Jeg skal dertil bemærke, at det gør den Slags Forslag altid. Det er altid en ubelejlig Tid, naar man kommer og banker paa Statskassens Laag og ønsker Hjælp til Folk, der ikke kunne hjælpe sig selv. Den højtærede Minister mente, at det var ubelejligt af Hensyn til Udtalelser, der vare faldne under Behandlingen af Skattelovene og Finansloven. Hvad de førstnævnte angaar, ved jeg ikke, hvad den ærede Minister sigtede til, men jeg ved, at under Finanslovens Behandling blev det udtalt for det første af den ærede Finansminister (Scharling) og dernæst af det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), at vor Status er god, at der er rigeligt med Penge i Statskassen, og jeg mener, at netop denne fra flere Sider bekræftede Opfattelse, at Status er god, maa være opmuntrende i denne Sag og maa være et Bevis paa, at den er kommen frem paa et meget belejligt Tidspunkt. Vi have jo nemlig det, der er nødvendigt til dens Gennemførelse: en god Status. Den højtærede Minister mente, at denne Sag skulde løses ad den private Godtgøreheds Vej; thi saaledes sker det i Udlandet. Men jeg tror ikke, at man i et Spørgsmaal som dette kan drage en Parallel mellem Danmark og vore Nabolande eller Udlandet i det hele. Forholdene ere vidt forskellige. Vi have ikke i Danmark som i England, Tyskland eller Holland mange Rigmænd. Vi have i Virkeligheden kun meget faa rige Mænd i vort Samfund, og som Følge deraf kunne vi ikke vente fra enkelte Sider at modtage saadanne store Beløb, som i Holland og Tyskland ydes f. Eks. af meget store Fabrikherer. Derfor er det ikke muligt ad den private Godtgøreheds Vej at løse dette Spørgsmaal. Den Vej vil i ethvert Tilfælde blive lang og trang, og jeg synes derfor, at det rimeligste var, at Staten overtog denne Opgave. Den stiller, finansielt set, ikke større Fordringer til Statskassen, end denne meget vel kan bære. Jeg maa derfor fremdeles anbefale Lovforslaget til videre Fremme og haabe, at den højtærede